

és cseklapok hiányában fotoduljakot előljáróitokhoz.

Huenergardt I. F.

Felhívás!

Könyveink átvizsgálásánál egy csomó pénzküldeményre akadunk, amelyet azért nem tudunk véglegesen elkönyvelni, mert az illető testvérek, akik ezen összegeket beküldték, nem értesítettek arról, hogy mire legyen a pénz felhasználva. Felkérjük kedves testvéreinket, hogy a jövőben küldendő pénzeszegeknek sziveskedjenek a szeivényre ráírni, hogy folyóiratok előfizetésére, számlák vagy adósságok kifizetésére szolgáljan. (Missió célra szolgáló összegek egyáltalán nem a kiadóhivatalba, hanem a missió pénztárnokához küldendők.) Számlák kiegyenlítésénél sziveskedjétek a számlaszámra hivatkozni.

Az év újra befejezéséhez közeledik és újra felkérjük kedves olvasóinkat, hogy sziveskedjenek jó előre előfizetéseiket megújítani, hogy a lap pontos szétküldésében szünet ne álljon be. Arra is felkérjük, hogy ha lehetséges, új előfizetőket is szerezzének, mert ez magában is missió munka. A jövőben abban a helyzetben remélünk lenni, hogy pontosabban fogjuk kiszolgálni előfizetőinket, hogy ebben a tekintetben többé panasz ne legyen.

A kiadóhivatal.

Nyugtázások.

Bogártelkéről kedves barátja az igazságnak adományoztak a magyar misszió részére 20.40 és 15.— koronát.
— A külföldi misszióra pedig ugyan-csak Bogártelkéről a következő összegek folytak be: K 7.88, K 20.—, K 13.10, K 6.30 és Fekete testvértől K 5.—.

A magyar misszió részére adakozott Vistjáról Andras Gyula és neje 400 koronát, Kolozsvárról Földes Józsefné 20.— koronát, Pápateszéről Hérol Jánosné 20.— koronát, Kelemen Györgyné 10.— koronát és a harkertől egy kedves testvértünk 50.— koronát Ugyanazon célra adományozott az igazságnak egy kedves barátja Biharkeresztesről 1000.— koronát.

A külföldi misszióra adakozott Fuchs Károlyné és Fuchs Emil Diósgyőrről 10-10 koronát; Ippró! a Kása testvérektől 12.— koronát, Bürgeszdről Sallai József testvértől 8.— korona, Dombi Mihályné testvértől 3.— korona, Orgován Lajosné 2.— korona folyt be.

A zsidó misszió részére Sallai testvértől Bürgeszdről 5.— korona.

Az árvák részére adakoztak Erdőlér! a következő barátokozóink: Boda Pálné K 15.—, Gál Sándorné K 10.—, Bogdán Samu K 6.—, Vida Józsefné K 3.—, Lakatos Dénes K 9.— és Gál testvéruonk K 20.—.

A szegények részére adakozott Pápateszéről Hérol Jánosné 10.— koronát és Kelemen Györgyné 5.— koronát.

„Evangeliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

Szerkesztőségi bizottság:

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felölös szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Vallásos iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Krisztina-körút 167.

Amerika részére: *Review & Herald Publ. Assn., New-York City, 32, Union Square East.*

Áttila-nyomda R.-T., Budapest, I., Szent János-ter 1a.

Evangeliumi munkás

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint”, 1, Kor. 3, 8.

XII. évfolyam.

Budapest, 1919

1. szám.

Megjelenik minden negyedévben

Tartalma az 1919. első negyedévre:

1. Missziói programok. 2. Kéthetenkénti imaórák programja. 3. Különfélék.

Misszióóra 1919 jan. 4-ére.

Isten lelke által leszünk Isten munkatársai.

1. Mihez hasonlíttja az Irás a még nem tért embereket? Róm. 11, 17. 24.
2. Mihez hasonlíttatik a megtért ember? Zsolt. 1, 3; Róm. 11, 17. első rész.

3. Miben különbözik a vad olajfa a nemesitől? Máté 7, 16. első rész.

4. Milyen gyümölcsöt terem a vad és milyent a nemes olajfa. Máté 7, 17.

5. Hogy állunk e tekintetben a természetes vagy a testi emberrel? Gal. 5, 19, 21.

6. Ki nemeshet meg bennünket annyira, hogy nemes gyümölcsöt teremhetünk? Ján. 3, 5; Tit. 3, 5.

7. Mi célból terem a növény gyümölcsöt? Ésa. 55, 10. „A növény nem önmagáért csirázik, növekszik és hoz gyümölcsöt, hanem azért, hogy magot szolgáltatson a vetéshez és kenyeret adjon az embernek.” Krisztus Példázatai 67. old. II. Kor. 5, 15.

8. Vajon mindjárt az ültetés után jelenkezik a gyümölcs? Márk. 4, 28; Jak. 4, 7.

9. Hogy vagyunk e tekintetben a lélek gyümölcseivel? Luk. 8, 15.

10. Mi gyorsíthatja meg az érést? Luk. 6, 38. Amily mértékben alávetjük magunkat Isten lelke befolyásának s amily mértékben bocsátjuk az általa

nyert gyümölcsöt mások szolgálatába, oly mértékben és oly gyorsan érleli ő meg bennünk az összes általunk termelt gyümölcsöt.

11. Mikor nyerjük el Isten lelkét a késői eső bőségében? Midőn a lélek gyümölcse megérelődik bennünk.

Imaóra 1919 jan. 11-ére.

Kivonat a „Tapasztalatok és látomások” könyvből.

(23. és 24. oldal.)

A következő látomásban 1847-ben részesültem az Úrtól, midőn testvéreink az amerikai Topshamban (Mc.) szombaton egybegyűltek:

„Az imának különösen erős lelkét éreztük, s miközben imádkoztunk, Isten szent lelke reánk áradt. Nagyon boldogok voltunk. Gyorsan repült felém egy angyal, aki a földről a szent városba vitt. A városban egy templomot láttam, melybe beléptem. Egy kapun kellett átlépnem, mielőtt az első kárpíthoz értem. Ez félrevonatott és beléptem a szentélybe. Benne láttam a füstölő oltárt, a gyertyatartót a hét lámpával s az asztalt az Úr színe elé rakott kenyérel. Miközben a szent dicsőségét szemléltem, Jézus eltávoztatta a második függönyt is és beléptem a szentek szentjébe.

A szentek szentjében egy szekrényt láttam, melynek oldalai és fedele tiszta

árányból volt. A szekrény mindkét végénél egy-egy fenséges kerub állott, melyek egymás felé néztek és szárnyait a szekrényre terjesztették. Tekintetüket egymás felé irányították és a szekrényre tekintettek. Az angyalok között egy arany füstölő állott. A szekrény között, ahol az angyalok állottak, egy fenséges fényesség sugárzott, mely Isten trónusához hasonlított. Jézus a szekrény mellett állott s midőn a szentek imája hozzá eljutott, füstölőgni kezdett a füstölő s imájukat a felszálló füst szárnyán az Atya elé hozta. A szekrényben foglalt helyet a mannával telt aranykorsó, Áron kivirágzott vesszeje s a két kőtábla, melyek egy könyvhöz hasonlóan össze voltak hajtva. Jézus szétnyitotta őket és én láttam a tizparancsolatot, írva Isten úja által. Az egyik táblára négy, a másikra hat vala írva. Az első táblán lévő négy parancsolat fényszebben ragyogott a többinél, de különös ragyogása volt a negyediknek, a Szombat parancsolatának, mert azt Istenünk nevének megszentelésére kell megtartanunk. E parancsolatot egyfényes gyűrű övezte. Láttam, hogy a szombat nem volt a keresztre szegezve. Ez esetben a többi kilenc parancs is a keresztre lenne szegezve s őket is ép oly joggal szeghefnék meg, mint akár a negyediket. Láttam, hogy Isten változhatatlan, sohasem változtatta meg a negyedik parancsolat. A pápaság változtatta azt meg, amennyiben a hetedik napról a hét első napjára helyezte azt át, mert az változtatta meg az időt és törvényt.

Ha Isten a szombatot a hét hetedik napjáról az elsőre helyezte volna át, úgy ez a törvényben is kifejezésre jutott volna, melyet a figyeládba helyezett kőtáblákra írt az Úr, mely a mennyei templom szentek szentjében van s így hangzana az: „Az első nap a te Uradnak, Istenednek szombatja. De most úgy hangzott a parancsolat, mint ahogy ama kőtáblákra volt írva, melyet Isten a Sinai hegyen adott át Mózesnek s amelyek Isten úja által voltak írva: ez a hetedik nap a te Uradnak Istenednek

szombatja.“ Láttam, hogy a szent szombatnap az elválasztó fal az igaz Izráel és a hitetlenek között s hogy a szombat az a nagy kérdés, amely az Úr várakozó szentjeink szívét egybekapcsolja.“

Misszióóra 1919 jan. 18-ára.

A szolgálatban megnyilvánuló szeretet.

A testvéri szeretet.

1. Mi a neve az első és legmagasabb gyümölcsnek, melyet Isten lelke bennünk eredményez? Gal. 5, 22.
2. Milyen Isten természeténél fogva? 1. Ján. 3, 16; köz. része.
3. Mi készítette arra, hogy fiát feláldozza a pártütő emberekért? Ján. 3, 16; 1. Ján. 3, 16; 1. Móz. 8, 21.
4. Mit áraszt Isten lelke az újra született ember szívébe? Róm. 5, 5.
5. Miről ismerjük meg tehát az új embert? 1. Ján. 3, 14.

Úr az utolsó gyülekezeten? vesd észre az 7. Mit kell elsősorban a melegség alatt értenünk? Az önzetlen szeretetet. Jel. 2, 4.

8. Mily szeretetet eredményez Isten lelke első sorban az újonnan született ember szívében? 2. Pét. 1, 7, első r.
9. Hogy gyakoroljuk a testvéri szeretetet a gyülekezetben?
 - a) 1. Pét. 4, 8. első r. Amennyiben testvéreink bűneit a biblia szellemében eltakarjuk és terjesztjük tovább. Jak. 5, 19, 20.
 - b) Róm. 13, 10. Amennyiben testvéreink ellen, akit első sorban kell felbarátunknak tekinteni, nem cselekszünk semmi rosszat.
 - c) Róm. 12, 10. Amennyiben szívünk-ből szerezjük embertársainkat.
 - d) Róm. 12, 10, első r. Amennyiben az összes tagokat becsújtjuk.
 - e) 1. Ján. 3, 16. Amennyiben mindhalálig segítjük testvérünket.
 - f) 1. Ján. 3, 17, 18. Amennyiben

anyagiakkal is segítünk ott, ahol arra szükség van.

10. Mi volt az az új parancsolat, melyet Jézus tanítványainak adott? Ján. 14, 34.

11. Mily fenséges nevet adott az Úr egy gyülekezetnek, amely ezen parancsolatot lehetőleg teljesíteni igyekezett? Jel. 3, 7. első r. Filadelfia: Testvéri szeretet.

Imaóra 1919. jan. 25-ére.

Kivonat a „Tapasztalatok és látomások“ című könyvből.

(25—27. oldal.)

Láttam, hogy Istennek oly gyermekei is vannak, akik még nem ismerték fel, tehát nem is tarthatják a szombat parancsolatát; felismerésének világosságát nem vetették el. S a szomorúság idejének kezdetével olyannyira betölt bennünket Isten lelke, hogy még nagyobb mértékben fogjuk a szombatot hirdetni. Ez nagy haragra gerjesztette az egyházakat és a névleges adventistákat, mert a szombat igazságát megcáfolni nem tudták. Ekkor belátták Isten összes kiválasztottjai, hogy az igazság mivelünk van s hozzánk csatlakoztak, hogy ők is velünk szenvedhessenek. Kardot, éhséget, pestist és nagy romlást láttam az országban. A gonoszok azt hitték, hogy mi hoztuk rájuk a veszedelmet; felkerekedtek tehát és tanácsot tartottak, hogy miképpen írtsanak ki minket a földről, mert azt hitték, hogy akkor megszűnik a csapás is.

A szomorúság idején mindnyájan elmenekültünk a városokból és falvakból, de az istentelenek üldözöbe vettek bennünket és karddal kezűkben behatoltak a szentek lakásaiba. Felemelték kardjukat, hogy megöljenek bennünket, de az szalmaszálhoz hasonlóan darabokban hullott a földre. Mi eközben éjjel-nappal segedelemért fohászkodtunk s kiáltásunk Isten elé jutott. A nap feijött és a hold megállott, a

folyók megszántak továbbfolyni. Sűrű, sötét felhők tornyosultak az égen és egymásba ütköztek. De egy világos hely maradt, ahol minden dicsőség egyesülve látszott; hatalmas vizek zúgásához hasonlóan hangzott fel ama helyről az Úr szava, mely eget és földet megremegetett. Az ég megnyílt, majd ismét bezárult; folytonosan mozgásban maradt. A hegyek nádszállhoz hasonlóan hajlongtak a viharban és hatalmas sziklákat vetettek alá. A víz egy fazék vízhez hasonlóan forrott és köveket vetett a szárazföldre. S midőn Isten Jézus eljövételének napját és óráját kihirdetné s örök szövetségét átadja népeknek, rövid mondatokban szólott s miközben az isteni szózat bejárta a földet, minden egyes mondat után megállott az Úr. Isten Izraele felemelt tekintettel állott és ama szavakra figyelt, melyek Isten szájából jöttek és a leghatalmasabb mennydörgéshez hasonlóan jártak be a földet. Rendkívül ünnepléses pillanatok voltak ezek. A szentek minden egyes mondat után így kiáltottak: Dicsőség, halleluja! Arcuk Isten dicsőségétől ragyogott s tekintetük Mózes arcához hasonlóan fénylött, midőn Sinai hegyéről alájött. Az istentelenek a fény következtében nem tudtak rájuk nézni. S midőn a végnélküli áldások kimondattak azokra, akik mindvégig megőrizték szent szombatját, egy hangos örömképzés hangzott fel, mivelhogy elnyerték a győzelmet a fenevadon és az ő képén.

Ekkor kezdetét vette a jubileumi év, midőn a földnek pihenni kell. Látám. amint a jámbor szolga győzelmesen emelkedett fel s lerázá békiyóit, miközben istentelen ura nem tudta, hogy mit cselekedjék, mert az istentelenek nem értik az Urat. Csakhamar megjelent a nagy fehér felhő. Sokkal szebb volt, mint valaha, rajta ült az emberfia. Először nem is láthatuk Jézust, de amint a felhő közelebb jött a földhöz, megláttuk fenséges alakját. Ez a felhő az ember fia megjelenésének legelső jele az égen. Isten Fiának szava életre

kelté az alvó szenteket halhatatlanságba öltöztetve. Az élő szentek egy pillanat alatt elváltak és velük együtt együtt felváltak a felhőszekérre. A szekér felszállása a legfenségsébb jelenet volt. A szekér minden oldalán szárnyak voltak s a szárnyak alatt kerekék. S midőn a szekér feléle gördült, így kiáltanak a kerekék: szent! S midőn a szárnyak megmozdultak, így kiáltanak: szent! S a szent angyalok, kik a felhőt körülállták, kiáltanak: Szent, szent, szent a mindenható Úr Isten! A felhőben lévő szentek ezt kiálták: Dicsőség hallelujah! S a szekér felszállott a szent városba. Jézus megnyitá előtünk a szent város kapuit és bebocsátott bennünket rajtuk. Itt szeretetteljes fogadtatásban részesültünk, mivel Isten parancsolatait megtartottuk s jogot nyertünk az élet fájához."

Misszióóra 1919 február 1-ére.

A szolgálatban megvilvánuló szeretet.

Általános emberi szeretet.

1. Mily magas fokot kell elérni a szeretetnek? 2. Péter 1, 7. első r.
2. A szeretetnek mily legmagasabb fokához vezethet bennünket Isten lelke? Máté 5, 44. első r.
3. Hogyan szeressük embertársunkat? Máté 22, 39.
4. Mily példa által mutatja meg Krisztus, hogy kicsoda felebarátunk? Luk. 10, 25—37. „Mindenki, akinek segítségünkre szüksége van, a felebarátunk. Az ellenség által megbérezett és stéztüzött minden lélek a felebarátunk. Mindenki a mi felebarátunk, aki csak az Istené”. Krisztus példázatai.
5. Mi indíttson bennünket arra, hogy a drága igazságot minden emberrel közöljük? 2. Kor. 5, 14. „Önző munka által nem mozdíthatjuk előre Krisztus ügyét. Az ő ügye az elnyomottak és szegények ügye. Állítólagos követőinek szívében több krisztusi szeretetnek kell

lenni s több szeretettel kell nekik azok iránt viseltetniük, akiket oly nagyra becstelt, hogy életét áldozá fel értük. A lelkek becsebbek, végtelenül becsebbek, mint bármely áldozat, melyet az Úrnak bemutatathatunk”.

6. Milyen módon beszélünk embertársainkkal, ha a szeretet indít bennünket? 1. Péter 3, 15. és 16. első r. „Jézus nem hallgatta el az igazság szavait, de mindig szeretetteljes módon közölte azt az emberekkel. Az ő élete az önmegtartózkodásnak és a másokért való aggódó szeretetnek élete volt”. A Jézushoz vezető út.

7. Hogyan juthatunk ezen magas szent szeretetnek bírtokába?

a) Luk. 11, 13. és Róm. 5, 5. Amennyiben azon lélekért imádkozunk, amely által a szeretet szívünkbe árasztatik.

b) 1. Kor. 14, 1. Törekednünk kell elérésére, azaz vágyakoznunk kell utána.

c) Ef. 5, 2. Benne kell járnunk, azaz benne kell magunkat gyakorolnunk. „A léleknek a Szentlélek általi megszentelése nem más, mint a krisztusi természetnek az emberibe való beplántálása. Az evangéliumi hit nem más, mint Krisztus az életben mint élő és tevékeny életelv. Krisztusnak a jellemében és jócselekedetekben megnyilvánuló kegyelme. Amire szükségünk van, az: Krisztus szeretetét szívünkben bírni. Ha saját énünk Krisztusban teljesen megszünik, úgy Krisztus szeretete magától, önkéntelenül árad szét belőlünk. A keresztyéni jellem tökéletességét úgy érhetjük el, ha állandóan él bennünk az ösztön és kívánság, hogy jót cselekedjünk; ha a mennyi napfény áthatja szívünket és arcunkon is kifejezésre jut”. Kr. példázatai.

8. Mi annak bizonyítéka, hogy Istent szeretjük? 1. Ján. 4, 20. 21. „Lehetetlen, hogy oly szív, melyben Krisztus lakozik, a szeretetnek híján legyen. Ha Istent szeretjük, azért, mert ő előbb szeretett bennünket, akkor mindazokat is szeretnünk kell, akikért Krisztus meghalt... Akkor oly természetes lesz előtünk a szűkölködőkön és szenvedő-

kön segíteni, mint amely természetes volt, hogy Krisztus kizárólag azért járt-kelt mindenfelé, hogy jót tegyen”. Kr. példázatai. 384. old.

Hudson Taylor, a kínai belföldi misszióinak egyik tevékeny tagja, mint orvosianhallgató, egy beteg embert kezelt egy ízben. A beteg nagyon ellenséges érzelimmel viseltette a keresztyének irányában. Úgy hallotta, hogy negyven év óta nem ment az imaház tájára sem. Még felesége halála alkalmával sem. Az ifjú Taylor naponta figyelmeltette lelki állapotára. Ez annyira bosszantotta a kemény szívű embert, hogy megtiltotta neki, hogy az ő jelenlétében imádkozzék. A diák elhatározta, hogy még sem adja fel a reményt, hogy Krisztusnak megnyerje, míg végül látván, hogy minden jóakat hajótörést szenvedvén makacságán, elhagyta a házat. A beteg oly tekintettel nézett utána, mintha azt akarta volna mondani: nos, hát mért nem beszélsz velem tovább Krisztusról? A fiatal ember sírva fakadt, visszafordult és így szólt: Akár akarja, akár nem, meg kell könynyebbitenem lelkét, imádkoznom kell Önnel. Az öreg ember beleegyezett, könnyekre fakadt és megtért. Taylor megjegyezte: Az Úr megtörte az én szívemet, hogy általam ezen gonosz emberi szívet megtörhesse.

Imaóra 1919 február 8-ára.

A 2300 évnap vége.

(Tapasztalatok és látomások 45—47. oldal).

„Láték egy trónust, melyen az atya és fiú ültek. Krisztus tekintetét szemléltem és csodálkoztam nyájias alakján. Az atya alakját nem láthatám, mert egy ragyogó fény felhője takarta el. Megkérdezém Jézust, hogy atyjának ép oly alakja van-e, mint neki? Azt felelte, igen, csak hogy azt nem láthatom meg, mert ha az ő személyének dicsőségét megpillantanám, meg kellene halnom. A királyi szék előtt látám az adventi

népet — az Úr gyülekezetét — és a világot. Két osztalet láttam, az egyik mely részvétellel és aggodalommal hájtá meg magát a trón előtt, míg a másik részvétlenül és gondtalanul állta azt körül. Azok, akik a trón előtt meghajoltak, állandóan Jézusra néztek és hozzá könyörögtek, Jézus pedig állandóan az atyára nézett és úgy látszott, mintha érettség esedezett volna. Egy fény áradt szét az atyáról a fiúra és róla az imádkozó csapatra. Majd egy különösen ragyogó fény áradt a fiúra s róla az imádkozók seregére. De csak kevesen fogadták el ezen nagy fényes-séget. Sokan visszaléptek ama helyről, melyre a fény esett, mások észre sem vették s így eltávoztak tőlük a fény. Sokan azonban figyeltek rája, oda mentek és leborultak az imádkozók seregével. A kis csapatban mindenki elfogadta e fényt, örvendtek neki és arcuk ragyogott a dicsőségtől.

Látám, amint az atya felemelkedett helyéről és egy tüzes szekéren a szentek szentjébe ment és a kárpit mögött leült. Erre felemelkedett Jézus is a trónról és vele együtt felegyenesedtek azok is, akik eddig imában hajoltak meg előtte. A gondtalanul álló seregre egyetlen fénysugár sem hullott Jézusról; a legteljesebb sötétségben álltak. Azok, akik Jézussal felemelkedtek, irányították szemüket, midőn a trónt elhagyta és egy darabig ment. Erre felemelte jobbát és kedves hangján ezeket mondá: „Váriatok, míg az atyához megyek, hogy átvegyem királyságotomat. Tartsátok tisztán ruháitokat, csakhamar visszatérek a menvegzőből és magamhoz veszek benneteket”. Erre egy angyaloktól körülvevett, tüzeskerékű felhőkocsi jött arra a helyre, ahol Jézus volt. Belépett a kocsiba és a szentek szentjébe vitette, ahol az atya ült. Erre látám Jézust, a nagy főpapot az atya előtt állani. Ruhájának szélén gránátalmák s csengők váltakoztak. Azok, akik vele együtt felemelkedtek, hittel követték a szentek szentjébe és így imádkoztak: „Atyánk, add nekünk

a te lelkedet". Erre Jézus rájuk lehelé a szentlelkem. Ezen lehetetlen világosság, hatalom, sok szeretet, öröm és békeség volt.

Megfordulék azon sereg felé, amely a trón előtt feküdt; még nem tudták, hogy Jézus elhagyá őket. Erre sátn jelent meg a trón előtt és úgy látszott, mintha Isten munkáját folytatná. Látam, amint a trónra feltekintének és így könyörgének: „Atyánk, add nekünk a te Szentlelkedet”. Erre sátn egy szentségtelen befolyást lehelét rájuk, melyben szintén sok világosság és hatalom, de sem édes szeretet, sem öröm, békeség nem volt benne. Sátn célja az volt, hogy Isten gyermekeit megcsalja és félrevezesse.

Misszióóra 1919 február 15-ére.

Öröm a munkában.

1. Mit eredményez a lélek másod-sorban? Gal. 5, 22.
2. Mily üzenetet hirdettek az angyalok Betlehem mezején? Luk. 2, 10.
3. Miért örömhír ez az üzenet? Luk. 2, 11. Az üdvözítő eljövételét hirdeti a világnak, aki a bűn és minden következményének igáját, a gondnák, betegségeknek, szenvedésnek és halálnak igáját megtöri.
4. Mit kell Isten szavának bennünk támasztani? Jer. 15, 16.
5. Mit tekint Krisztus igaz öröme-nek? Luk. 10, 21. első r., Ján. 17, 13.

„Számos ember helytelenül képzelel el Jézus életét. Azt hiszik, életéből hiányzott a melegség és napfény s úgy vélik, hogy Jézus komoly és szomorú volt állandóan. Igaz, hogy üdvözítőnk a fájdalmas embere volt; gond és bánat nem voltak ismeretlenek előtte. Arca még sem hordta magán a bánat és szomorúság nyomait, ellenben mindig vidám és békés volt. Szíve az élet mély forrása volt s bárhova ment, mindenütt nyugalmat, békeséget, örömet és vigaszt árasztott szét környezetére”. Jézushoz vezető út.

6. Hogyan közeljük a világgal az örömhírt? Fil. 4, 4 „Azon keresztyé-nek, akik szomorúságot gyűjtenek szívükbe s akik sokat zúgolódnak és panaszkodnak, nagyban hozzájárulnak ahhoz, hogy az emberek hamis fogal-makat alkossanak Istenről és Krisztus életéről. Oly benyomást keltenek az emberekben, mintha Isten nem akarná gyermekeit boldoggá tenni s ezzel hamis bizonyosságot tesznek a mi mennyei atyánkról”. Jézushoz vezető út.

7. Hogy tért vissza a 70 misszió-munkájából? Luk. 10, 17; Luk. 15, 7; Róm. 12, 5.
8. Mikor érezzünk örömet? Jak. 1, 2.
9. Mi várakozik ránk az eljövendő világban, ha itt a szomorúság között is ápoljuk a Szentlélekben való örö-met? Ésa. 35, 10.

Imaóra 1919 február 22-ére.

Titokzatos kopogtatások.

(Tap. és Lát. 50–52. old.)

„1850 augusztus 24-én láttam, hogy a titokzatos kopogás sátn műve volt. Vagy közvetlenül tőle, vagy pedig közvetve eszközeitől eredtek. Az ő munkája volt ez, amit a legkülönbözőbb módon végzett el. Azonban az egyházakban és a világban is sokan oly nagy sötétségben voltak, hogy azt hitték, hogy isteni eredetűek ezek. Az angyal így szólt: „Vajjon nem-e Istenét kérdezi meg egy nép? Avagy a halottakat kérdezzék meg az élőkért?” Vajjon az élők a halottakhoz menjenek felvilágosításokat kérni? A halottak nem tudnak semmit sem. Az élő Istenért a halottakhoz mentek? Elhagyták az élő Isten és a halottakhoz mentek, akik pedig semmit sem tudnak. Lásd Ésa. 8, 19. 20.

Látam, hogy csakhamar istenkárom-lásnak fogják tekinteni, ha a kopogtatás ellen szólni merészelünk, olyannyira ki fog terjedni s annyira fog növekedni a sátn hatalma. Leikesebb hívei közül sokaknak hatalom adatik, hogy csodákat

eredményezni, hogy Isten követői lehessünk? Gal. 5, 22.

2. Hogy válhatunk hasznos emberekké Istenünk irányában? Jak. 4, 4; Róm. 5, 10. Mi Isten ellenségei vagyunk és hadiállapotban vagyunk vele szemben.

3. Mi vezet bennünk az Isten elleni harcot? Róm. 8, 7. első r. A test vagy a bűn.

4. A szívnek mily állapotát nem ismeri Isten ellensége? Ésa. 27, 21.

5. Kinek közvetítése által lehetséges kiengesztelődés Isten és a bűnös között? 1. Tim. 2, 5; 2. Kor. 5, 19.

6. Mit tesz Krisztus a fennálló ellen-ségeskedéssel? Ef. 2, 16; Ésa. 53, 6. első r.

7. Mit tudat velünk az evangéliumok-ban? Ef. 2, 17.

8. Hogy jutunk a béke teljes birtokába? Róm. 5, 1.

9. Ki lakozik hit által szívünkben? Ef. 3, 17.

10. Micsoda Krisztus természeténél fogva? Ésa. 9, 5; Ef. 2, 14. első r.

11. Ha ő bennünk lakozik, minek kell szívünket betölteni? Békeségének.

12. Milyen békeségről van tehát itt szó? A szív békéjétől.

13. Hol kell nekünk ezen békét keresnünk? Ján. 14, 27; Kol. 3, 15. Ez nem az a béke, melyet a világhoz való alkalmazkodás által nyerhetünk el. Krisztus sohasem akart a gonosszal való kiegyezkedés által békét szerezni. Az a béke, melyet Krisztus tanítványaira hagyott, nem annyira külső, mint inkább belső béke s tanítványait a legnagyobb küzdelemben sem hagyja el. Ap. cselekedetei.

Imaóra 1919 március 8-ára.

Kivonat a Tap. és Lát. című könyvből.

(61–63. old.)

Készülődés a végre.

1850 szept. 7-én megmutatá nékem az Úr, hogy egy hatalmas munkát kell végeznünk népe érdekében, hogy az az

Misszióóra 1919 március 1-én.

A béke követői.

1. Mit kell a léleknek még bennünk

Úr napján is hasonlón. Olyanokra hívott fel figyelmem, akik ámbár adventstáknak nevezték magukat, az igazságot mégis elvetették, hogy az egybegyűjtés idején az egymásközötti egységet is elveszítették, hogy így a közjüket tévedt drágaköveknek szemei megnyíljának s valódi állapotukat felismerhessék. Ha immár ezeknek hozzák Isten hírnökei az igazságot, őket már felkészítve találja, csodálkozva látják a benne rejlő tökéletes összhangot, elhagyják régebbi összeköttetéseiket és tévedéseiket elfogadják a drága igazságot.

Látám, hogy azok, akik a szent szombattal ellenkeznek, miután álláspontjukat nem tudják a szentírásból bebizonyítani, rágalmozdák azokat, akik ezen igazságot elfogadják és tanítják és jellemvonásaikat bírálják. Látám, hogy sokan azok közül akik azelőtt Istent és az ő szavát szerették, azáltal, hogy ezt az igazságot elvetették, úgy megkeményedtek, hogy minden lelkiismereti furdalás nélkül vádolják és rágalmozdák azokat, akik a szent szombatot megőrzik, ha azt hiszik, hogy ezzel a félenkebb munkások befolyását gyengíthetik. Ámde az ilyesmi nem akadályozhatja Isten munkáját. A tény inkább az, hogy az a helytelen út, melyet azok választanak maguknak, akik az Úr munkáját ily módon akarják akadályozni, megnyitják sokaknak szemét. Az összes órágaköveket felfedezük, valamennyien egybegyűjtetnek, mert az Úr keze állandóan ki van nyújva, hogy népe maradékát egybegyűjtse és dicsőségesebben be fogja fejezni munkáját.

Mi, akik az igazságban hiszünk, legyünk nagyon elővigyázatosak, hogy alkalmat ne adjunk másoknak, hogy rólunk rosszat beszéljessenek. Ügyeljünk arra, hogy minden lépés, amit csak teszünk, összhangban legyen a szentírással. Mert azok, akik Isten parancsolatait gyűlölik, tévedéseinken örvedenek, mint ahogy ez 1843-ban történt.

1851 május 14-én Jézus szépségét és kedvességét látám. Miközben dicsőségét szemléltem, egyetlen oly gondolatom sem támadt, hogy én valaha tőle elszar-

kadhassam. Látám, amint Isten dicsőségéből egy fény sugárzott ki, s midőn az közel ért hozzám, remegni kezdtem, mint egy levél a fán. Ugy gondoltam, ha hozzám ér, meg kell szűnnöm élni, de a fény mellett haladt el. Erre némi fogalmat alkothattam magamnak ama nagy és hatalmas Istenről, akivel minékünk dolgozik van. Azt is látám, hogy sokaknak nagyon hamis fogalma van Istenről és az ő nagyságáról és nagyon könnyelműen említik nevét, nem gondolva arra, hogy ama név tulajdonosa a félelmetes és hatalmas Isten. Sokan imaközben is illetlen és megdöglőn kifejezéseket használnak, mellyel Isten nyájias szellemét elszomorfítják s ezért imájuk nem lelhet a mennyben meghallgatást.

Azt is látám, hogy sokan nem tudják, miről kell nékik lenni, hogy a szomorúság ideje alatt egy a szentélyben szolgálatot teljesítő főpap nélkül Isten színe előtt éljenek. Azok, kik elnyerték az élő Isten bélyegét és a szomorúság idején biztosítva vannak, kötelesek tökéletesen visszasugározni Jézus képét.

Látám, hogy sokan elhanyagolták az oly szükséges előkészületet és a felüdülésre és késői esőre tekintettek, mely őket készrekké tegye, hogy az Úr napján megállhassanak és színe előtt járhasanak. Oh, mily sokakat láttam a szomorúság idején minden védelem hiján. Elhanyagolták a szükséges előkészületet s ezért nem nyerhettek el ama felüdülést, melyre okvetlen szükségünk van, ha a szentséges Isten színe előtt élni akarunk. Azok, akik a próféták által nem engedik magukat előkészíteni s akik elhanyagolják lelküket megtisztítani azáltal, hogy az egész igazságnak engedelmessé válnak, s akik állapotukat jobban tartják, mint amilyen az a valóságban, majd amikor a csapások jönnek, felbrednek és belátják, hogy ha az épületbe bele akarnak kerülni, meg kell magukat faragtatni és csiszoltatni hagyni. De akkor már nem lesz többé idő ezen munka végzésére s nem lesz közvetítő, aki érdekükben ügyüket az atya előtt

képviselelné. Ezen idő előtt tétetett ama ünnepélyes kijelentés: „Aki istentelen, s az maradjon továbbra is istentelen, s aki tisztátalan, az legyen továbbra is tisztátalan, aki jámbor, az legyen továbbra is jámbor s aki szent, az legyen továbbra is szent.“ Látám, hogy senki sem vehet részt a felüdülésben, aki nem győzedelmeskedik minden bűnön, a büszkeségen, önzésen, a világ iránti szereteten s minden jogtalan szó és jogtalan cselekedet felett. Jöjjünk azért mindközelebb az Úrhoz s komolyan igyekezzünk ezen szükséges előkészültre szert tenni, amely képesekké tesz bennünket az Úr nagy napjának küzdelmében megállani.

Misszióóra 1918 március 15-ére.

Türellem feladataink teljesítésében.

1. Mily becses tulajdonsággal kell lenni népének különösen az utolsó időben bírní? Jel. 14, 12.

2. Mily nevelési eszközöket használ fel az Úr, hogy ily jellemet fejlesszen bennünk? Róm. 5, 3.

3. Említs oly szentírási példákat, melyek ezt megértetik velünk:

a) Jak. 5, 10. A próféták szenvedés által tanulják meg a türelmet.

b) Móz. 3, 1; Csel. 7, 29. 30; 40 évig legelteté Mózés ipának juhait a pusztában s megtanult türelmesnek lenni; ismét negyven évig gyakorolta magát türelemben a pusztai vándorlás alatt, az engedetlen nép között.

c) Jak. 5, 11. Jób a számos sorscsapás között türelmet tanult és győztesnek mutatkozott

d) 2. Péter 3, 15: 2. Tess. 3, 5. A legdicsőbb példa maga Krisztus, kinek türelme tökéletes lett a szenvedések által.

4. Mi kiván nagy türelmet? a) Luk. 8, 15 A megszentelésünkre való várakozás. Miközben naponként növekednünk kell, írva vagyon, hogy türellemmel várjuk a megszentelés gyümölcsét.

b) Zsid. 12, 1. Az Úr parancsára küzdelmet kell vívniunk sátán a rossz emberek s saját türelmetlen testünk ellen.

c) Zsid. 6, 12; Jak. 5, 7. Az ígérethez való várakozás.

d) 2. Tím. 4, 2. Az emberi szíveken való munka.

5. Vajjon elnyerik-e türelmetlen emberek az ígérést? Zsid. 10, 36.

6. Mit enged felismerni az ember türelme? Példab. 14, 29.

7. Hogy dicséri Isten szava a türelmet? Sir. 3, 26.

Imaóra 1919 március 22-re.

Sátán bukása.

Kivonat a „Tap. és Lát.“-ból (134–136. old.).

Sátán egykor egy fenséges angyal volt a mennyben, aki mindjárt Krisztus után következett. Arca, a többi angyalokhoz hasonlóan nyájta volt s az üdvösség bélyegét hordta magán. Alakja tökéletes volt; viselkedése, nemes és fenséges. De midőn az Úr így szólította: „Teremtisünk embert a mi képfükhöz, hasonlatosságunkra“, Sátán féltékeny lett Jézusra. Azt szerette volna, ha tőle kér tanácsot Isten az ember megteremtésére nézve s mivel ez nem történt meg, haraggal, gyűlölettel és féltékenységgel telt el. Ő akart Isten után a legnagyobb dicsőségben részt venni a mennyben.

Mindaddig az egész mennyben a legteljesebb alárendeltségben állottak Isten uralma iránt. A legnagyobb bűn volt Isten akarata és parancsa ellen lázongani. Úgy látszott, mintha az egész ég lazongott volna. Az angyalok osztályokba oszlottak, minden osztály élén egy magasabb parancsnok állott. Sátán, miközben arra törekedett, hogy magát felemelje s miközben vonakodott magát Jézus uralmának alávetni, célzásokat tett Isten uralma ellen. Sok angyal csatlakozott a lázadó Sátánhoz, sokan kétségbevonták Isten böl-

cseségét s hatalmát, látva, hogy az uralmat fiának adta át. Viszály támadt az angyalok között. Sátán és akik vele egyetértettek, arra törekedtek, hogy Isten uralmát javítsák. Be akartak hatolni kifürkészhetlen bölcsességbe s megakarták ismerni, hogy mily szándékból emelte úgy fel Jézust, hogy minden hatalmat és uralmat neki adott. A fiú hatalma ellen lázongtak. Az összes angyalokat Isten trónja elé gyűjtötték, hogy az esetet megvizsgálják. Ugy határoztaak végre, hogy Sátánnak s a hozzája csatlakozott összes angyaloknak el kell hagyni az eget. Erre egy nagy harc kezdődött a mennyben. Sátán és angyaljai azt hitték, hogy legyőzhetik Isten fiát és ők maradhatnak a menny birtokában. Am a jó angyalok erősebbek voltak s Sátán híveivel kiűzetett a mennyből.

Midőn Sátán övéivel egyetemben kitaszított a mennyből s tudatára ébredt annak, hogy minden dicsőségét és hatalmát örökre elveszítette, megbánta visszaszabóztatásuk az égbe. Am a mennyet miatta nem lehetett veszélyeztetni. Jól lehet szívesen kész lett volna régi helyét ismét elfoglalni, avagy bármely kisebb hellyel is beérte volna, ámde visszafogadásáról szó sem lehetett, csak az egész eget nem akarta az Úr romlásnak kiténni, mert ő volt a bűnnek oka és a lázadás magva benne volt. Ő is, hívei is sirva kérték az Urat, hogy fogadja őket vissza kegyelmébe, azonban a harag, a gyűlölet és a féltékenységgel oly erősen gyökeret vert bennük, hogy Isten nem tudta azt többé kitörölni, miglen végleges büntetésüket el nem veszik.

Midőn Sátán annak tudatára ébredt, hogy Isten nem hajlandó őt ismét kegyelmébe fogadni, bosszúsága és haragja nyilvánossá lett. Tanácskozott angyalival és tervet szőttek, miként döntsek meg Isten hatalmát. Midőn Ádám és Éva a fenséges kertbe helyeztetett, Sátán azonnal megsemmisítéstükre tört. Ezen boldog pártól azonban semilyen módon sem lehetett volna az üdvösséget el-

rabolni, ha Isten parancsainak engedelmeskedett volna. Sátán hatalma mind- eddig befolyástalan maradt velük szemben, amíg engedetlenségük által Isten kegyét el nem játszották. Terveket kellett ezért kidolgozni, hogy az ember Isten kegyét elveszítsék s így teljesen Sátán s angyalainak befolyása alá jusszon. Elhatározták hát, hogy Sátán egy másik alakot vegyen magára és érdeklődjék az ember sorsa iránt. Igyekezett tehát az embernek Isten igazságosságába vetett hitét megingatni és el akarta vele hitetni, hogy Isten nem mindig azt gondolja, amit mond. Mindenekelőtt tudás-vágyukat akarta felébreszteni, hogy kikütsassák Istennek kifürkészhetetlen céljait s hogy megtudják, hogy mi okból tiltotta elnékik Isten a tudás fájának gyümölcsét. Ugyanazon bűnre csabította őket, ami néki magának is bukását okozta.

Misszióóra 1919 március 29-ére.

Kivonat a "Bizonyosságok" című könyvből.

(145—147. old.)

Missziómunka.

1871 dec. 10-én megmutattattott nékem, hogy az igazságnak egy hatalmas munkáját szándékozik az Úr végezni, ha odaadó, önfeláldozó férfiak magukat teljesen azon szent cél szolgálatába állítják, hogy világosságot vigyenek azoknak, akik a sötétségben lakoznak. Azok, akik a drága igazság ismeretével bírnak s akik magukat teljesen Isten szolgálata alá ajánlották, igyekezzenek minden egyes alkalmat felhasználni, mellyel az igazságnak szolgálatot tehetnek. Isten angyaljai megindítják a szívét és lelkiismeretét idegen nemzetbeli embereknél is s ezek lelke nyugtalanul látja az idők jeleinek teljességét a nagy nemzetek ingadozásában. Szívükben e kérdés támad: "Mi lesz mindennek a vége?"

Miközben Isten és angyaljai munkában

vannak, hogy az emberi szíveket fogékonnyakká tegyék, nagyon-nagyon kevés munkás dolgozik híven Urával, a legtöbb közülök nyugodtan alszik ezalatt. Minden férfi és nő, aki a szó szoros értelmében keresztyénnek tekinti magát, legyen egyúttal hűséges munkás Isten szőlőkertjében. Minden egyes alkalmat használjanak fel amidőn lelkek megmentéséről lehet szó s kövessék azt a dicső példát, melyet a világ megváltója, nékik alázatosságban, önmegtadadásban és önfeláldozó munkásságban nyújtott.

Mindeddig csak nagyon kevés missziószellemet tapasztalunk a szombatot tartó adventisták között. Ha a prédikátorok és nép egy kissé jobban buzdítottának, úgy nem viseltetnének oly közömbösen Isten ügye iránt, aki pedig őket arra méltatta, hogy törvényei letéteményeseivé tegye őket s hogy törvényeit szívükbe írja. Az írás fontos igazságait tudniára kell adnunk az egész világnak és mégis vannak még a mi országunkban is egész községek, hova a figyelmeztető üzenet még nem jutott el. Igaz, hogy számos fiatal ember meg hagyta magát mozgatni, midőn a segélykiáltás felhangzott, de közülök a legtöbben nem érezték át teljesen a felelősség terhét. Ezek készek oly kisebb munka elvégzésére, amely nem jár különösebb megerőltetéssel. Ezért nem tanulhatják meg, hogy teljesen az Úrra bizzák magukat és hogy világosságot és erőt nyerjenek az erő és fény nagy forrásától, hogy fáradozásuk eredményes legyen.

Akik munkára elhivatottaknak érzik magukat, azok ne a meglevő gyülekezetek között dolgozzanak, hanem menjenek oly helyre, ahol az igazság magva még nincs elhintve. Ily módon győződhettek meg legjobban arról, hogy tényleg erre a munkára rendelte őket az Úr. Idegen munkaterületekbe, ahol ellenfeleinkkel kell nékik megmérkőzni, akik igazságaink legfontosabb pontjait támadják meg, majd érezni fogják gyengeségüket és imában, meg az írás szavainak tanulmányozásában keresnek segédelmet, a leghasznosabb tapasztalatokat fogják

tenni. Miközben így tudásukat és munkában képességeiket gyarapítják, mind alkalmasabb eszközök lesznek az Úr munkájának végzésére.

H. testvérek nagyon szépen kezdték meg missziói tevékenységüket. Idegen, még senki által sem művelt munkaterületekre mentek. A legnagyobb alázatosságban kezdték meg munkájukat. Szép eredményt is értek el csakhamar. Az eredmény következtében azonban attól lehetett tartani, hogy a két testvér saját erejében kezd bizni. Ez csakhamar be is következett bizonyos mértékben. Midőn az egyik testvér látta, hogy valahány vitázást kezdenek vele az igazság ellenfelei, mindannyiszor ő kerül ki győztesen a vitából. Ez arra sarkallta elbizakodottságában, hogy oly esetben is vitát provokáljon, midőn arra okvetlen nem is volt szükség. Am a vitákat, ha csak lehetséges, inkább kerüljük. A sötétség hatalmasságaival való ilyen viták csak ritkán járulnak hozzá az igazság ügyének előmozdítására.

Ha fiatal emberek, kik az Úr munkájában dolgozni kezdenék, bizony igazi missziói szellemmel bírnának, úgy ennek csakhamar bizonyosságát is adnák. És ezt elsősorban azáltal tehetik, hogy idegen munkaterületekre mennek. Ha beérik azzal, hogy egyik gyülekezetből a másikba mennek, azáltal elárulják, hogy a munka terhe nem pihen teljes mértékben vállalkon. A mi fiatal prédikátorainknak nagyon rövid látóköre van. Buzgalmuk is gyenge. Ha ezen fiatal emberekből eleveenség és az Úrnak való teljes odaadás lakozna, úgy minden idejüket felhasználnának, hogy maguk is misszióterületeken dolgozzanak, nem pedig meddő vitafelhasználásokba bocsátkozzanak.

Fiatalembereknek nem szabadna semmi fáradságot sem kimélni, hogy oly képzettségre tegyenek szert, mellyel az Úr ügyét előresegíthetik. Különösen hasznára válna a missziómunkának, ha idegen nyelveket tanulnának, hogy idegen ajkú embereket is megismertethessék az igazságot. Ha oly

asszonyok, akik buzgalmiuk ellenére is csak keveset használhattak az Úr ügyének, legalább egy idegen nyelvet megtanulnának, eredményesen végezhetnék a tolmácsolás nagyon hasznos munkáját.

Az én vasárnapi iskolám.

Kicsike szobámban elmerengve ülök asztalomnál, hisz munka után oly jól esik a testnek egy kis pihenés. Mert lélekben most sem pihenek. Elmerengések a mult emlékein. Oly jól esik újra felidézni emlékezetembe gyermekkori élményeimet. Különösen egy-két év-tizeddel ezelőtt történt dologgal foglalkozom lélekben. Már több mint két évtized mult el azóta. A hosszú idő alatti a gyenge gyermekkorban szerzett élményeimet úgyszólván teljesen elvesztettem és most a férfikorba érve, két évtized után ismerem fel értéküket. Vajjon kitálatod-e kedves olvasó, hogy mi volt ez?

Most harminc éves vagyok s most akarok arra az alapra építeni, melyet szívünkbe hat éves koromban egy öreg, szép, fehér szakállas bácsi vetett. Azért beszélek többes számban, mert többen voltunk, akik ama jó, öreg bácsi vasárnapi iskoláját látogattuk. Hiába a két évtizednek, mi azóta elhiába, mintha még most is arcomon érezném kezét, amint jóságosan simogatott. Mintha látnám örömtől sugárzó arcát, midőn dióval, almával ajándékozott meg bennünket s még fülemben cseng az ének, melyre ő oktatott bennünket: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alá!” s „Az áldott orvos közleg”. Odaképelem magam a gyermek korom seregé közé, akik között számos felmőlt is volt, akiket szentíráspéldányokkal ajándékozott meg a mi jó, öreg tanítónk. Nénémnek még ma is megvan a tőle emlékül kapott bibliája. Magam előtt látom ama jelenetet, midőn a kezét imára kulcsolja.

Vajjon tudjátok-e kedves olvasók,

ki volt ez a jó, öreg bácsi? Vajjon hallottatok-e már róla? A mi Rottmayer bácsinkról, aki elsőnek fogadta el az adventi igazságot Erdélyben? Igen, ő adventista volt és én boldog vagyok, hogy az ő kis tanítványa lehettem egykor és hogy ma erőre kapott az a mag, melyet egykor kis szívembe elvetett.

Az idő futva rohant tova. Iskolába jártam. 11 éves koromban árvaságra jutottam. Miközben életpályámra készültem, katonai szolgálatra hivattam be. Azon is kerestül esve, megnősültem és egy kis erdélyi faluban telepedtem meg, ahol iparágamat akartam folytatni.

Egy alkalommal az én kovácsmester barátom mint jelentős eseményt újságozta, hogy bibliaárús jött a falunkba, aki egyéb iratokat is terjeszt s aki a szombatot ünnepli. Mindjárt meg is mutatta azokat a bibliai helyeket, ahol a szombat megtartása elő van írva. Mindnyájan vásároltunk tőle iratokat s ettől fogva megindult az írás tanulmányozása. A kovács, a bogárnár, a cipész s a falu írástudó mesteremberei egybegyűltek, a gerendákról és polcokról előkerültek a poros bibliák s a legnagyobb buzgalommal foglalkoztunk a szentírással.

Néhány hét multával az Úr küldött hozzánk egyet az ő kicsinyei közül, aki bennünket behatóbban megismertetett a jó Isten akaratával. S amint a bűnbánatról, a megféréstől beszélt, mintha az én jó, öreg Rottmayer bácsim állott volna előttem s mintha az ő kedves szava csengett volna ismét fülemben. A tanítás végeztével felkért bennünket a küldött, hogy vele együtt énekeljünk. Ép az „Áldott orvos közleg” kezdetű éneket választotta, mit már gyermekkoromban sokszor énekeltem s amire még mindig emlékeztem. Az ének végeztével tudattam is vele, hogy ez éneket én rég ismerem. És ekkor már tényleg megérkezett az én drága főpapom.

Örömmel siettem, hogy nénémet is tudassam lépésemről. A dolog először

késsé idegen hagyta, de később az lett a következménye, hogy elővette a régi szentírást és férjével egyetemben elfogadta az igazságot.

Oh testvéreim, im így munkálkodik egy kicsi szívbe elvetett mag. Megmarad, kisarjadzik és gyümölcsöt terem. S most, midőn az Úr kegyelméből nekem is megengedettett a vasárnapi iskola vezetése, mindig előttem áll az öreg, jóságos arc, amely dióval és almával kedveskedett nekünk s boldog vagyok, hogy e munkában én is nyomdokait követhetem.

Szüllők, küldjétek, szülők, hozzátok gyermekeitek a vasárnapi iskolába, mert amit a gyermek ezen korban tanul meg, azt vénségében sem felejtje el s attól vénségében sem tér el. Ti, tanítók szeressétek a gyermekeket, amint a mi isteni mesterünk is szeretete őket.

Kosztin István.

Az adventi ifjúsági szövetség ujjászervezése.

„Mint a nyilvesszők a hős kezében, olyanok az ifjú gyermekek”, mondja a zsoltnár. Mi teljes mértékben tudatában vagyunk az ifjúság erkölcsi nevelése fontosságának, továbbá azon ténynek, hogy mily óriási hatalom lehet az ifjúság az igazság terjesztésében, Isten országának építésében. „Engedjétek hozzám a kisdedeket”, mondotta már az Údvözítő, amivel ő is hangsúlyozni kívánta annak fontosságát, hogy a gyermekeket a legkisebb korban tanítsuk s munkatársainkká tegyük az igazság terjesztésében.

Most, amidőn az adventi mozgalom tán nagyon rövid, de mindenesetre egy újabb korszakhoz érkezett Magyarországon is, ezen irányelvek értelmében az ifjúság nevelésére és szervezésére is nagyobb gondot fordítunk. 1918 december hó 7-én megalakítottuk az

adventi ifjúsági szövetséget mintegy 100 taggal s célunk az, hogy ezen szövetség fiókjait mindenütt létrehozzuk munkaterületünkön, ahol csak gyülekezeteink vannak.

Gyülekezeteink hivatalos lapjában, az Evangéliumi Munkásban külön rovatot nyitunk az ifjúsági ügyek közlésére. Ezen rovatban beszámolunk az országszerte végzett ifjúsági munkáról s ugyanitt hozzuk testvéreink tudomására az összes e célból tudnivalókat.

Budapesti ifjúsági szövetségünk szervezésére oly különös gondot akarunk fordítani s azt oly szilárd alapokra akarjuk helyezni, hogy a vidéken lakó testvéreinknek minden tekintetben miniatul szolgálhasson ezen munkában.

Egyelőre közöljük az ifjúsági szövetség alapszabályainak főbb pontjait, hogy vidéken lakó testvéreink is tanulmányozhassák azt:

Az adventi ifjúsági szövetség alapszabályai:

1. §. *Címe*: Adventi ifjúsági szövetség. (Székhelye Budapest.)
2. §. *Célja*: Az ifjúságnak imára, bibliai tanulásra és missziómunkára való egyesítése és nevelése.
3. §. *Tagság*: Az ifjúsági szövetségnek kétféle tagjai lehetnek, u. m. rendszer és pártoló tagok. Rendes tagjai azok, akik egyuttal a gyülekezetnek is tagjai és kések Jézusért munkát végezni. Pártoló tagja lehet mindaz, aki a magánéletben feddhetetlen és aki lelkessedik az igazsáért. Tagsági jogát csak az veszti el, aki 3 hónapon át nem vesz tevékeny részt a munkában.
4. §. *Tisztségviselők*: Elnök, elnökhelyettes, titkár, pénztáros, könyvtáros. Ezek együtt a gyülekezet előljárójával, továbbá a misszióegyesület és a szombatiskola

vezetőivel képezik az ifjúsági szövetség bizottságát. Szükség esetén még egyéb tisztviselők vagy bizottsági tagok választhatók.

5. *Tisztviselők választása*: A tisztviselők a gyülekezet és az ifjúsági szövetség által együttesen választhatók 6 hónapra. Kivánatos, hogy az ifjúsági szövetség egy két vezető tagja által a gyülekezet választmányában is képviselve legyen.

6. §. *Munkálkodási alap*: Ahol nagyobb ifjúsági munkáról van szó, ott célszerű, ha az ifjúság több munkacsoportra oszlik. A munkabizottság minden hónapban rendes ülést tart, ahol a következő hónap teendőit beszélik meg. Rendkívüli bizottsági ülést az elnök bármikor egybehívhat a gyülekezet vezetőivel együttesen.

7. §. *Pénzügy*: Az ifjúsági szövetség vagyonát saját pénztára kezeli. Kötelező tagsági díj felnőtteknek 20 fillér, gyermekeknek 10 fillér. A szövetség legfőbb jövedelmét önkéntes adományok képezik. A szövetség vagyonát kizárólag missziócélokra szabad fordítani. A szükséges misszióiratok a traktátategyesülettől készpénz ellenében szerezhetők be. Az ifjúsági szövetség feloszlása esetén annak minden tagja a gyülekezet tulajdonába megy át.

8. §. *Jelentés*: Minden tag köteles minden hónap végén beszámolni az azon hónap kifejtett tevékenységéről. A titkár köteles minden negyedévben a gyülekezet közgyűlésén beszámolni az ifjúsági szövetség tevékenységéről. Jelen alapszabályok a helyi viszonyok-pest, a gyülekezet rend keretein belül, megváltoztathatók.

ténetéből. Előadások az adventi missziómunka történetéből. Elbeszélések nagy misszionáriusok életéből.

VI. *Ifjúsági program*: Gyakorlati munka. Előadás tartatik a keresztyén gyakorlati munkáról, a betegek ápolásáról és látogatásáról, a szegények és árvák segítéséről. A csoportmunka beosztását ekkor eszközljük. Az ifjúsági szövetség minden egyes tagja jelentést tesz az elmúlt hónapban végzett bármely irányú munkájáról. (Ezen délután végeztével az ifjúsági szövetség vezetősége ülést tart, melyen a következő hónapotíj beszéltetnek meg.)

Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy minden egyes ifjúsági délutánnak egy élénk szórakoztató keretet adjunk, melyen mindenesetre a serdülő ifjúság jöjjön szóhoz. A délutánt, melyet az egész gyülekezet jelenlétében tartunk meg, énekel és imával kezdjük meg. Eire egy gyermekszavalat és egy gyermekkar következzék. Ezután kezdjük meg a tárccal való foglalkozást. Ennek (ideértve az esetleges előadást is) végzetével ismét egy ének vagy zeneszám, esetleg párbeszéd következzék, majd általános ének és imával zárjuk be.

A budapesti ifjúsági szövetség elhatározta, hogy ezen rendszeresen egymásra következő ifjúsági délutánokon kívül legalább kéthavonként gazdagabb programmal bíró ifjúsági ünnepélyt is rendez oly célból, hogy az igazság iránti érdeklődést és szeretetet a legszélesebb körökben felébressze. Ez alkalmakkor egy szavalat, ének s zeneszámokat tartalmazó úgyesen összeállított program keretében egy ünnepi szónoklat tartandó, mely egy alkalomszerű igazságot méltat és értet meg a hallgatósággal.

Ifjúsági könyvtár.

Végül nem mulaszthatjuk el, hogy az ifjúsági szövetség egyik legfontosabb szervével, a könyvtárral foglalkozzunk. Az ifjúság fogékony lelkére tudjuk, mily nagy, esetleg az egész életre kiható befolyást gyakorolnak az olvasmányok. Sok embert a könnyelműen kézbe vett olvasmányok ismeretnek meg a legocsmányabb bűnökkel. Belőle tanulják meg sokan a lopást, sikkasztást, fennhéjzást, könnyelműséget, paráznaságot s minden komoly dolog megvetését. Sokan csak oly okból foglalkoznak szennyirodalommal, mert jobb olvasmányokat nem tudnak megszerezni. Hogy ezen bajon segítsünk s hogy a bűnt és nyomort terjesztő szennyirodalom alól kirántssuk a talajt, elhatároztuk, hogy egy oly ifjúsági könyvtárat szervezzünk, amely nem csupán ének, vagy verseskönyveket tartalmaz, hanem egyéb oly hasznos, tudományos szórakoztató műveket is, melyek az ifjúság tudás és szórakozó vágyát teljesen kielégítik. Felkerjük tehát vidéki testvéreinket is, hogy tőlük telhetőleg legyenek segítségünkre ezen könyvtárnak a kivánt arányokban való kiépítésére. A könyvek, az ellenérték deponálása után vidéki testvéreinknek is rendelkezésére áll. Az ifjúsági munkához szükséges bármily anyag beszerzése érdekében, úgymint tudományos, vagy missziói előadások, párbeszéd, költeményekért szíveskedjenek a testvérek érintkezésbe lépni a budapesti adventista ifjúsági szövetség elnökével, címe Balázs Géza Budapest, Greguss-utca 10, Huenergardt J. F. címén.

Halotti jelentések.

Folyó évi november havában hosszabb szenvedés után elhunyt Ráduly Sándorné, szül. Ócsay Zsuzsanna testvérnőnk életének 76-ik évében. 22 év-

vel ezelőtt buzgó tagja lett a baptista egyháznak. Abban az időben a hívők sokat szenvedtek a hitetlen világtól, de ő mindezt bátran tűrte. Mintegy 8 évvel ezelőtt ismerte meg a szombat igazságát, amit kedves férjével egyetemben örömmel elfogadott. Az utóbbi években Baross-utcai gyülekezetünk gondozásával volt megbízva, amely munkát nagy hűséggel és szeretettel végzett kedves férjével egyetemben s mindig készséggel szolgált a testvériségnek. A gyászbeszéd Baross-utcai imatermünkben tartatott meg nagy-számi hallgatóságjelenlétében. A budapesti énekhar néhány nagyon szép alkalmi éneket adott elő. Emlékét mindaddig szeretettel és áldással őrizzük, míg az Úr kegyelme egy jobb és örökös életre kelti s az új hazában vízszont-láthatjuk.

Huenergardt J. F.

Október 2-án halt meg a mi ujpesti Zsenics testvéreinknek Ilonka nevű 20 hónapos, kis leánykájuk. A kis gyermek parányi kora ellenére egy alkalmat sem mulasztott el, sőt szülei és vendégeik kezét is imára kulcsolta minden megfelelő alkalommal. Pihenj békén kis gyermek, míg az Úr újból egyesít szerető szüleiddel. A gyászbeszéd Bähler testvérünk tartotta meg.

Ugyancsak folyó évi október hó 25-én hunyt el a mi rákospalotai Tóth testvéreinknek Pál nevű 14 éves fia, szüleinek nagy szomorúságára. A gyász-

beszédet Huenergardt testvérünk végzte a palotaujfalu Nagy Sándor-utcai gyásházában. A szülők s a nagyszámú gyászoló rokonság vigasztalódék azon biztos hitben, hogy a halál csak egy rövid álom, melyre egy boldog ébredés következik.

Nyugtázások.

Missziómunkánkat testvéreink és az igazság barátjai a következő nemes adományokkal támogatták: Nagy Eszter Sz. Kövesdről, az igazságnak egy barátja 10 K-t, Valaki, aki magát megnevezni nem akarja, Mezőpanitról 60 K-t, Egy testvérnő Mezőpanitról az afrikai misszi részére adott 100 K-t, Balázs I.-né Alberti-Irsáról 4 K-t, Méri Imréné Váiból 5 K-t.

Kecskemétről a kedves barátok a következő összegeket adományozták: Csáki Máté és neje 9 kor., Lászlóné 10 kor., Szigyárfó úr 10 kor., Józsa Amalka kisasszony 10 koronát.

Osz Mihály.

„Evangéliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapest.

Szerkesztőségi bizottság.

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felolós szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Krisztina-körút 167

Amerika részére: *Review & Herald Publ. Ass'n*
New-York City, 32. Union Square East.

Ifj. Kellner Ernő könyvnyomdája Budapest, V, Csáky-utca 10. szám. — 48168.

Evangéliumi munkás

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint”. 1. Kor. 3, 8.

XII. évfolyam.

Budapest, 1919.

2. szám.

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 1919. második negyedévre:

I. Missziói programok. 2. Kéthetenkénti imaórák programja. 3. Különfélék.

Imaóra 1919 ápr. 5. ére.

Jézus fellépése.

(White E. G.)

Jézus a pusztából a Jordánhoz tért vissza, ahol keresztfelő János prédikált. Ugyanekkor érkeztek Jánoshoz a jeruzsálemi fejedelmek küldöttei, akik tudni akarták, hogy milyen jögon tanítja és keresztfeli a népet.

Megkérdették, hogy ő-e a Messiás vagy Illés, avagy a „próféta”, aki alatt nyilván Mózeset értették. Minderre azt felelte: „Nem vagyok.” Erre tovább kérdezték: „Ki vagy hát, hogy feleletet adhassunk küldöinknek?”

Igy szólt: „Én kiáltó szó vagyok a pusztában. Egyengessetek az Úrnak újat, amint megmondotta Ésaías proféta.” Ján. 1, 22. 23.

Ha régen királyok messze útra keltek, embereket küldtek maguk előtt, hogy az utat egyengessék. Ezeknek ki kellett vágni az útban lévő fákat, félrehordani a köveket és betemetni a gödröket.

Midőn Jézus, a mennyei király eljött, keresztfelő János küldött ki, hogy újat egyengesse azért, hogy a népet jöveteléről értesítte és megterésre hívta fel. Miközben János a jeruzsálemi követekekkel beszélgetett, megpillantá Jézust a parton és kiterjesztett karokkal kiáltá: „Köztetek van, akit ti nem ismertek. Ő az, aki utánam jő, aki előttem lett,

akinek én nem vagyok méltó, hogy saruja sziját megoldjam.” Ján. 1, 26. 27.

A nép mélyen meg volt hatva. A messiás közöttük volt. Sóváran tekintettek arra, amerre keresztfelő János mutatott, de Jézus már elvegyült a tömeg között s elkerülte tekintetüket.

A következő napon újra Jézus felé fordult János és a következőket mondotta: Ime Istennek bányája, ki a világ bűnét hordja.”

Erre azon jelekről beszélt János, melyeket Krisztus alámerítkezésénél látott. „Es én láttam és bizonyosságot tettem, hogy ez az Isten fia.” Ján. 1, 29. 34.

Csodálkozással és tisztelettel tekintettek a hallgatók Jézusra. Egy-mást kérdezték: Ez a Krisztus?

Nem fedezték fel Krisztuson a földi gazdagság vagy nagyság jeleit. Ruházata egyszerű volt, olyan, mint a legtöbb szegény emberé, de halovány, sovány arcán láttak valamit, ami szívüket megindította.

Arcáról méltóság és erő sugárzott le, s minden pillantása isteni részvétől és kimondhatatlan szeretetről beszélt.

Am de a jeruzsálemi követekek még sem vonzódtak az Űdvözítőhöz. János nem azt mondta nekik, amit hallani kívántak volna. Ők egy hatalmas hódítónak képzeltek a Messias. Azonnal látták, hogy Jézusnak nincsenek hódítási vágyai és csatlódva fordultak el tőle.